

ban. A költő tehát új formát, szervezesebb képződményt kíván. A *Koráldallam* ciklus nem is tartalmaz mást, mint prózaverset, olykor csak prózát. Kétségtől eltekintve korálszerűek ezek a rövid, egy gondolatra, egy képre épülő darabok, tiszták, finom hangulatokból összeállóak, ám mintha a költő az új forma kedvéért feláldozta volna verseinek belső terét, a gazdag asszociációkból összeálló világot, a sűrű atmoszférát.

Lassan negyedszázada van jelen irodalmunkban Szepesi Attila. Nem látványos, harsány, izgága jelenlét az övé, nem profétája megváltó eszméknek. Verset ír, igényesen, világot épít a versolvasók kedvére. Messze jutott mára a hajdani révülésektől a kobzosok, hejgetősök modern utóda. Olykor-olykor persze felszáll egy-egy csaknem elfelejtett dallam, s mi tagadás, ezek a rövidebb versek valóban kezére állnak, könnyen perdülnek. A *Dans macabre* azonban amolyan búcsúvers volt a *Farsang bolondja* kötet idején, búcsú az alteregóktól: „halálomig haláltalan / görnyednek alvilági fényben / derengő árnyékfigurák / akikkel egykor együtt éltem.” Nem tagadta meg őket, csak továbblépett, világot formált, századvégien modernet a hajdan volt időkből. „Lejárt a rejtezés kora, a jóslatok kora lejárt” – ahogy a *Margarétás dal*ban írja –, s némi keserőséggel, öniróniával idézi meg „nyakkendő költő” sorsát: „Vonul a költő nyakkendőben, szürke kalapban, csukott kapu előtt, csavargók öccse, mágusok utóda, foga közt margarétát rágcsál: nyelvére csordul a keserű lé. De csak dudorászik, kihűlt titkok tudója, fekete szavakat mormol, s nem sejtí, célba ér-e az életadó igével, vagy csak álmatlan téblábol az utcán – Isten hű ebe, bolondok balekja – s magának füttyörészik.”

